

CESKA REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobkyně **T.T. L.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, zastoupené Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Praha 2, Vinohradská 22, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.6.2015 č. j. OAM-108/ZA-ZA04-HA08-2015, o udělení mezinárodní ochrany,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á**.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 4.6.2015 č.j. OAM-108/ZA-ZA04-HA08-2015 žalované Ministerstvo vnitra České republiky (dále jen ČR) rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Po provedeném dokazování vzal žalovaný správní orgán za objasněno, že důvodem žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je legalizace jejího pobytu v České republice, neboť zájmem žadatelky je nadále setrvat na území České republiky se svým přítelem a pracovat zde. Během správního řízení žalobkyně neprokázala žádný z důvodů, který by bylo

možno podřadit pod důvody vymezené taxativně v ust. § 12 zákona o azylu a jelikož v případě žalobkyně nebyly shledány důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 13, § 14 ani pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a § 14b zákona o azylu, rozhodl žalovaný správní orgán tak, že se žalobkyni mezinárodní ochrana neuděluje.

Žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí podala včasnou žalobu, ve které namítala, že žalovaný porušil ust. § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb. Žalovaný nezjistil „stav věci k době rozhodování“, neboť „není v řízení doložena aktuální ucelená zpráva popisující stav restrikcí domovského státu oproti kritice a svobodnému vyjadřování jeho občanů“. Za závažný nedostatek rozhodnutí žalovaného považuje žalobkyně absenci zdroje informací, když „doložené zprávy a podklady jsou nezpůsobilé ke konstatování neexistence vážné reálné újmy, která jí hrozí“. Žalobkyně poukázala na to, že se žalovaný nesnažil doložit aktuální zprávy o Vietnamu, neboť veškeré zprávy jsou starší než jeden rok a více. Podle žalobkyně měl žalovaný prokázat, že újma jí nehrozí (touto újmu minila žalobkyně nedůstojný život v nesvobodě a obavy z restrikcí v zemi původu), a jeho rozhodnutí proto považuje za nepřezkoumatelné. Žalovaný si nezajistil dostatečné důkazy svědčící o jejím tvrzení o újmě související s komunistickým režimem a případnou persekucí. Žalobkyně je toho názoru, že jí měl být udělen minimálně humanitární azyl, jehož neudělení není v napadeném rozhodnutí řádně odůvodněno, což platí i pro odůvodnění neudělení doplňkové mezinárodní ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě ze dne 26.7.2015 popřel oprávněnost všech žalobních bodů a odkázal na správní spis, zejména na vlastní žádost a výpovědi žalobkyně a na vydané rozhodnutí, z nichž je zřejmé, že žalovaný v průběhu správního řízení postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem a dbal na ochranu všech práv žalobkyně garantovaných jí právním řádem ČR. Žalovaný vycházel především z vlastních sdělení žalobkyně, z nichž bylo nepochybně zjištěno, že opustila zemi původu a žádá o udělení mezinárodní ochrany ve snaze legalizovat pobyt, jelikož zde chce být z důvodu práce a se svým přítelem. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyně opustila vlast legálně s cestovním dokladem a vízem za účelem podnikání a cílem její cesty do zahraničí byla vidina její lepší ekonomické budoucnosti. Žalovaný proto navrhoval, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 4.6.2015 č.j. OAM-108/ZA-ZA04-HA08-2015 a připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobkyně vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. s.ř.s. a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobkyně v protokolu k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9.2.2015 odpověděla na otázku, z jakých důvodů opustila svou vlast a žádá o udělení mezinárodní ochrany to, že tak učinila asi v červenci 2012 a že poprvé do České

republiky přijela v roce 2007. Chtěla zde podnikat a v té době měla ještě další rodinný důvod, kterým byl spor s jejím manželem. O udělení mezinárodní ochrany žádá proto, že se nechce vrátit do Vietnamu. Nemá ráda režim, který tam je, ve Vietnamu nemají svobodu, demokracii a navíc se tam nechce vrátit ke svému manželovi. V případě návratu tam nebude mít šťastný život. Při tomto pohovoru dále uvedla, že její zdravotní stav je dobrý. Do vlastnoručně psaného prohlášení o důvodech žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně uvedla rovněž, že se nechce vrátit do Vietnamu ke svému manželovi. Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že dne 9.2.2015 byl s žalobkyní proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto pohovoru krajský soud zjistil zcela totožné uváděné důvody žalobkyně, pro které podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. Nad rámec toho uvedla, že o prodloužení pobytu na území ČR požádala naposledy v Příbrami v září 2014 a protože nedoložila všechny potřebné doklady, byl jí pobyt zrušen. Z České republiky přesto nevycestovala, do vlasti se nechce vrátit ke svému manželovi a nelíbí se jí současný vietnamský režim pod vedením komunistické strany. Na internetu a v novinách četla, že Vietnamci jsou nesvobodní, neznají demokracii a pokud říkají pravdu, sleduje je policie. Pokud žila ve Vietnamu, neměla žádné informace o svobodě a demokracii, tyto poznala až v České republice. Pokud by vystoupila proti komunistické straně, obává se, že by mohla být uvězněna. Ona sama se do konkrétní kritiky vietnamského režimu nikdy nezapojila. Co se týče jejího manžela, nechce jej vidět. Manžel bydlí v blízkosti jejich rodičů a v případě návratu by ho vídala každý den. Jejím přáním je zůstat v České republice, pracovat zde a žít nadále s vietnamským přítelem. Součástí správního spisu jsou i zprávy o zemi původu žalobkyně, a to informace MZV ČR č.j. 99311/2014-LPTP ze dne 16.4.2014 nazvaná „Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, informace Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) z října 2012 týkající se údajů o Vietnamu, Výroční zpráva Human Rights Watch 2014 z 21.1.2014 a informace ČTK – „Země světa Vietnam“.

Podle ust. § 12 zák. o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle ust. § 13 odst. 1 téhož zákona rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Podle odst. 2 téhož ustanovení se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel azylanta, b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let, c) rodič azylanta mladšího 18 let, nebo d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 10.

Podle ustanovení § 14 citovaného zákona, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Podle § 14a zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nespĺňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle ust. § 14b citovaného zákona rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle odst. 2 rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel osoby požívající doplňkové ochrany, b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle ust. § 2 odst. 10.

V daném případě žalobkyně v průběhu celého správního řízení opakovaně uváděla stejné důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Těmito důvody byla snaha o legalizaci pobytu, aby mohla nadále v České republice pobývat, pracovat a žít se svým přítelem. Otázku legalizace pobytu cizinců na území České republiky řeší zákon č. 326/1999 Sb. a jeho právní instituty nelze nahrazovat instituty mezinárodní ochrany či doplňkové ochrany. Zásadním žalobním bodem uvedeným v žalobě žalobkyně bylo namítané porušení správního řádu v ust. § 2 odst. 4 a § 3 spočívající podle žalobkyně v neposouzení její žádosti v souladu s právními předpisy a v nezjištění stavu věci. V této souvislosti žalobkyně namítala, že si žalovaný neopatřil dostatek potřebných informací o zemi jejího původu a že se nesnažil doložit aktuální zprávy o Vietnamu. S tímto žalobním bodem krajský soud nemůže souhlasit, neboť rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 4.6.2015 a převážná část použitých informačních zdrojů pochází z roku předcházejícího, jedná se tedy o informace v době rozhodování žalovaného aktuální a použitelné. Krajský soud stejně tak nemůže souhlasit s námitkou, že tyto informace byly nedostatečné pro posouzení tvrzení žalobkyně z hrozící újmy v souvislosti s komunistickým režimem ve Vietnamu a její případné persekuce. Žalobkyně totiž v řízení neuvedla jedinou skutečnost svědčící o tom, že byla v zemi původu pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, resp. že by měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 zákona o azylu v případě návratu do země původu. V jejím případě nelze hovořit o „újmě související s komunistickým režimem a případnou persekucí“, neboť tyto skutečnosti ve správním řízení v žalobě uvedla toliko jako obecný nesouhlas s politickým režimem ve Vietnamu, který však sám o sobě není azylovým důvodem ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu. Dalším žalobním bodem

uvedeným v žalobě byla výtka, že žalovaný měl žalobkyni udělit tzv. humanitární azyl a že jeho neudělení řádně ve svém rozhodnutí neodůvodnil, jakož i neodůvodnil neudělení doplňkové mezinárodní ochrany. Jak shora uvedeno, lze podle ust. § 14 udělit azyl z humanitárního důvodu v případě hodném zvláštního zřetele, pokud v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12 citovaného zákona. Případem hodným zvláštního zřetele ve smyslu citovaného zákonného ustanovení však není rozhodně možno chápat situaci, kdy žalobkyně odcestovala ze země původu za účelem podnikání ani skutečnost, že podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany v podstatě sledovala legalizaci svého dalšího pobytu v České republice. Udělení humanitárního azylu záleží na úvaze správního orgánu a vždy se musí jednat o případ hodný zvláštního zřetele, jako jsou zdravotní důvody, ohrožení života v případě návratu do země původu apod. Žádný z takových důvodů žalobkyně ani v průběhu správního řízení ani v žalobě samotné netvrdila. Netvrdila ani žádný z důvodů, který by svědčil pro udělení doplňkové mezinárodní ochrany ve smyslu shora citovaného ust. § 14a zákona o azylu. Neudělení této doplňkové mezinárodní ochrany žalovaný rovněž řádně odůvodnil s odkazem na použité zdroje informací o zemi původu žalobkyně a krajský soud v tomto směru ve stručnosti na tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje.

Soud ze všech shora uvedených skutečností dospěl k názoru, že žalovaný nepochybil, když žalobkyni podle shora cit. ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu mezinárodní ochranu neudělil.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu žalobkyně jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., jelikož procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení neuplatňoval.

České republice nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť tyto náklady vznikly na tlumočném, které ze zákona hradí stát (ust. § 36 odst. 2 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 18. února 2016

JUDr. Petr Indráček
samosoudce